

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobců: a) O., spol. s r.o.**, se sídlem x, **b) M. P.**, bytem x, **c) Š. P.**, bytem x, **d) F. G., a. s.**, se sídlem x, všech zastoupených Mgr. Tomášem Menčíkem, advokátem se sídlem Žižkova 52, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: M. Ř.**, se sídlem x, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2013, čj. 071023/2013/KUSK, sp. zn. SZ 065556/2013/KUSK REG/MK, ze dne 17. 6. 2013, čj. 087878/2013/KUSK, sp. zn. SZ 086744/2013/KUSK REG/MK, a ze dne 27. 6. 2013, čj. 092889/2013/KUSK, sp. zn. SZ 078321/2013/KUSK REG/MZ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2013, čj. 071023/2013/KUSK, sp. zn. SZ 065556/2013/KUSK REG/MK, ze dne 17. 6. 2013, čj. 087878/2013/KUSK, sp. zn. SZ 086744/2013/KUSK REG/MK, a ze dne 27. 6. 2013, čj. 092889/2013/KUSK, sp. zn. SZ 078321/2013/KUSK REG/MZ, a rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 1. 2. 2013, čj. 5028/2013-MURI/OSÚ/00029, sp. zn. 45698/2012/Ma, a ze dne 6. 3. 2013, čj. 9879/2013-MURI/OSÚ/00022, sp. zn. 56129/2012/Po, **se z r u š u j í** a věci **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 36.970 Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám Mgr. Tomáše Menčíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Samostatnou žalobou podanou u zdejšího soudu dne 24. 7. 2013 se žalobci a), b) a c) domáhají zrušení shora blíže označených rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2013 a ze dne 17. 6. 2013. Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2013 žalovaný zamítl odvolání žalobce a) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru Stavební úřad (dále též „stavební úřad“), ze dne

1. 2. 2013, čj. 5028/2013-MURI/OSÚ/00029, sp. zn. 45698/2012/Ma. Stavební úřad tímto rozhodnutím zamítl žádost žalobců b) a c) jako stavebníků o územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu „*rodinný dům včetně přípojek inženýrských sítí, oplocení, akumulční a vsakovací jímka dešťových vod*“ na pozemku parc. č. x v k. ú. Říčany u Prahy. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2013 pak žalovaný zamítl odvolání žalobců b) a c) a potvrdil totéž shora již označené rozhodnutí stavebního úřadu týkající se této stavby.

Samostatnou žalobou podanou u zdejšího soudu dne 14. 8. 2013 se pak žalobci a) a d) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, kterým žalovaný změnil část výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 3. 2013, čj. 9879/2013-MURI/OSÚ/00022, sp. zn. 56129/2012/Po, a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad tímto rozhodnutím (ve znění rozhodnutí žalovaného) zamítl žádost stavebníka Č. D., a. s., o územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu „*Ř., V. – VN, kVN – parc. č. x*“ na pozemcích parc. č. x v k. ú. Říčany u Prahy.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 9. 10. 2015, čj. 45 A 42/2013-53, spojil obě žaloby ke společnému projednání. Stavební úřad v případě obou shora označených rozhodnutí dovodil, že stavebními záměry dotčené pozemky se dle Zásad územního rozvoje Středočeského kraje (dále též „ZÚR“) nacházejí v ploše koridoru vymezené pro vysokorychlostní trať D204 a uzavřel, že dané stavby nejsou v souladu s požadavky § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tj. s vydanou územně plánovací dokumentací.

Žalobci v obou žalobách shodně namítají, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť se odpovídajícím způsobem nevypořádala s argumentací vznesenou v odvoláních, a to především pokud jde o nerespektování zásady legitimního očekávání a proporcionality. Podle žalobců současně žalovaný na danou věc nesprávně aplikoval § 54 odst. 5 stavebního zákona, neboť příslušný územní plán není v rozporu se ZÚR a je v souladu s Politikou územního rozvoje. Územní plán není v rozporu se ZÚR, neboť ty přímo nestanovují vlastní vymezení a územní ochranu koridorů pro dopravní stavby, ale pouze ukládají zajistit vymezení a územní ochranu těchto koridorů, a to pro územní plánování. Žalobci současně namítli i porušení zásady dvojinstančnosti a práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zatímco rozhodnutí stavebního úřadu jsou odůvodněna s odkazem na § 90 písm. a) stavebního zákona tím, že stavba není v souladu se ZÚR, napadená rozhodnutí žalovaného jsou založena na tom, že územní plán není v souladu se ZÚR a s odkazem na § 54 odst. 5 stavebního zákona nelze rozhodovat podle části územního plánu, která je se ZÚR v rozporu. Žalobci se o těchto nových a překvapivých důvodech dozvěděli až z napadených rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. V případě obou žalob zdůraznil, že napadená rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností. Dodal, že stejně jako stavební úřad je i žalovaný vázán při své rozhodovací činnosti územně plánovací dokumentací, přičemž ZÚR jsou nadřazeny územně plánovací dokumentaci obce. Je proto zcela na místě aplikovat § 54 odst. 5 stavebního zákona a posuzovat záměr se ZÚR a nikoliv s územním plánem. Argumentaci, podle níž Politika územního rozvoje ani příslušný územní plán žádnou přesně danou vysokorychlostní trať nevymezují, označil žalovaný za účelovou. Dodal, že zásadu dvojinstančnosti neporušil, neboť jako odvolací orgán nevycházel z jiných podkladů než stavební úřad, navíc důvody pro zamítnutí žádosti stavebníků nebyly odlišné, ale žalovaný je jako odvolací správní orgán pouze rozvedl.

Osoba zúčastněná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že žaloby jsou již bezpředmětné, neboť zpřesnění koridoru plynoucího ze ZÚR bylo předmětem nového

územního plánu, který již nabyl účinnosti a od té doby je již možno na předmětných pozemcích stavět.

V reakci k vyjádření žalovaného, resp. osoby zúčastněné na řízení, žalobci soudu pouze sdělili, že i přes vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobci na podané žalobě trvají.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci se spor týká přezkumu rozhodnutí správních orgánů, které zamítly žádosti shora označených stavebníků o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány v napadených rozhodnutích vyšly z toho, že dotčené pozemky se dle ZÚR nachází v ploše koridoru vymezené pro vysokorychlostní trať D204 a dané stavební záměry z tohoto důvodu nejsou v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Krajskému soudu v Praze je přitom z jeho úřední činnosti známo, že rozsudkem ze dne 13. 9. 2013, čj. 50 A 16/2013-97, který nabyl právní moci dne 12. 12. 2013, zdejší soud v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“), k návrhu žalobce a) zrušil ZÚR v části textového a grafického vymezení koridoru D204 s označením „Koridor pro trať Praha – České Budějovice, úsek Praha – Strančice“. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku, kterou podal Středočeský kraj, pak Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, čj. 8 AOS 5/2013-87. Výše uvedené je ostatně nepochybně známo i účastníkům nyní vedeného řízení, neboť žalobce a) návrh na zrušení uvedené části ZÚR podal (přičemž byl zastoupen stejným zástupcem jako v této věci), žalobce d) byl osobou zúčastněnou na tomto řízení a žalovaný krajský úřad je orgánem územního plánování, který ZÚR pořizuje [srov. § 7 odst. 1 písm. a) stavebního zákona].

S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že v době rozhodování soudu o projednávaných žalobách již ZÚR v části, o níž se napadená rozhodnutí správních orgánů (výlučně) opírají, jsou již zrušeny, tedy nevyvolávají právní účinky (k. ú. Říčany u Prahy se nachází právě v části úseku uvedeného koridoru Praha - Strančice). Před přezkumem napadených rozhodnutí spočívajícím v posouzení jednotlivých dílčích námitek, které žalobci v žalobách vznesli, je proto nutno zabývat se předně tím, nakolik je uvedená skutečnost pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí významná.

Krajský soud v Praze si je vědom jednoho ze stěžejních pravidel přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánů, podle něhož při přezkumu rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jak již nicméně dovodila judikatura správních soudů, toto pravidlo nelze aplikovat zcela absolutně a formalisticky, a to kupříkladu tehdy, pokud by v mezidobí od vydání správního rozhodnutí do okamžiku rozhodování soudu Ústavní soud zrušil právní předpis, na jehož podkladě správní orgán rozhodoval, nebo pokud by správní soud přezkum ústavnosti takového právního předpisu sám úspěšně vyvolal. Trvání na bezpodmínečné vázanosti právním stavem by v takové situaci mohlo vést k absurdním důsledkům, kdy by např. k návrhu soudu byl v rozhodnutí aplikovaný právní předpis zrušen pro rozpor s ústavním pořádkem, nicméně soud by se nálezem Ústavního soudu v dané věci nemohl řídit a na věc jej aplikovat; taková interpretace by odporovala zásadám logiky a ve svém důsledku by porušovala právo žalobce na spravedlivý proces (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 A 102/2001-59). K tomu lze poznamenat, že judikatura správních soudů se posléze zabývala i vztahem řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (jeho části), a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ve kterém bylo opatření obecné povahy užito. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 As 207/2015-46), „[p]okud soud zruší opatření obecné povahy, na němž je rozhodnutí založeno, pak takový výsledek povede téměř vždy k tomu, že bude zrušeno i napadené rozhodnutí“ (viz odst. 25 citovaného rozsudku).

V projednávané věci sice nebyl návrh na zrušení opatření obecné povahy (části ZÚR) podán „společně“ (ve formálním slova smyslu) se žalobami proti rozhodnutím, v nichž byla napadená část ZÚR aplikována, jak předpokládá § 101a odst. 1 věta druhá s. ř. s. Přesto je ovšem zřejmé, že je zde dána zcela zjevná souvislost mezi řízením o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy (ZÚR) a mezi řízením o projednávaných žalobách. Na základě toho je třeba podle názoru zdejšího soudu citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu prolamující vázanost skutkovým a právním stavem aplikovat i v projednávané věci. Jak již bylo výše uvedeno, navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy i žalobcem v případě obou projednávaných žalob je společnost O. (i ostatní účastníci jsou pak zastoupeni tímž zástupcem jako uvedená společnost) a nelze odhlédnout ani od časové spojitosti návrhu i obou žalob (návrh na zrušení opatření obecné povahy byl podán dne 24. 6. 2013, žaloby pak dne 24. 7. 2013 a 14. 8. 2013). Podstatné je pak samozřejmě i to, že argumentace správních orgánů v napadených rozhodnutích je založena právě a výlučně na posuzování souladu navrhovaných stavebních záměrů s částí ZÚR, jež byla posléze soudem zrušena. Za těchto okolností je tedy zcela zjevně dána souvislost mezi rozhodnutím soudu o zrušení části napadených ZÚR a mezi řízením o žalobách proti rozhodnutím, v nichž byla tato část ZÚR aplikována. Bylo by proto nelogické, pokud by soud na jedné straně shledal nezákonnost opatření obecné povahy, a na druhé straně (pokud by žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou) zamítl žalobu a fakticky stvrdil zákonnost rozhodnutí, jež se o nezákonné opatření obecné povahy opírají.

Aniž by se tedy soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami, které se ostatně týkají právě aplikace a interpretace zrušené části ZÚR v dané věci, dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadou spočívající v tom, že tyto orgány vycházely z nezákonného opatření obecné povahy (ZÚR) a jejich závěry tak nemají oporu v zákonné územně plánovací dokumentaci. Za analogického užití § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze přitom uzavřít, že se jedná o takovou vadu řízení, k níž je soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti a na základě které mu nezbývá, než napadená rozhodnutí bez jednání zrušit. Vzhledem k tomu, že popsanou vadou bylo stíženo již řízení před správním orgánem I. stupně, přistoupil soud s odkazem na § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Právním názorem, který vyslovil krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku, jsou v dalším řízení správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v žalobci zaplacených soudních poplatcích ve výši 24.000 Kč a v odměně jejich zástupce ve výši 31.460 Kč. Tato odměna se skládá ze dvou úkonů právní služby v prvním z původně samostatně vedených řízení, a to po 2.480 Kč za tři žalobce, tedy 6 x 2.480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], ze dvou úkonů právní služby ve druhém z původně samostatně vedených řízení, a to po 2.480 Kč za dva žalobce, tedy 4 x 2.480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 5.460 Kč. S ohledem na výjimečné okolnosti projednávané věci však soud

v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož „[j]sou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává“, takto vypočtenou výši nákladů snížil. Jak plyne z výše uvedeného odůvodnění tohoto rozsudku, správní orgány v době vydání žalobou napadených rozhodnutí vycházely z opatření obecné povahy, které bylo z důvodu nezákonnosti zrušeno až posléze. Výše uvedené lze podle názoru zdejšího soudu považovat za důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu citovaného § 60 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na okolnosti projednávané věci pak soud shledal za odpovídající nepřiznat úspěšným žalobcům náhradu nákladů v rozsahu 1/3, tedy přiznat jim náhradu nákladů v rozsahu 2/3 z jejich celkové výše (55.460 Kč), tedy částku 36.970 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová